

aukude siise árrapöggenetud. Agga pealikkud ei peasnud omma kórge Peachtega kitsast hireaugust lábbi. Kasid pannid mehhemodi, muudkui Kripst ja Krapst, ikka nahka.

Wanna tõe sanna wist:

„Uhkus enne langemist!“

2. Ohne löukoer.

Löukoer káis pitkamiessi móda metsa, kóht tühhi, püdis saki. Korruga nággi jánneksekese rahholikkult pösa al maggawa, tahtis jubba omma laia káppaga pišjokesse loma páhhá panna.

Pödder, nago wáik, jooksis móda. Löukoer játtis jánnekse járrele, hakkas pödra taggaaiama. Jánneksekenne olli sest kárrast emmast súggawast unnest úlesárfkanud, lendaš nago nool úlle wáija.

Pödra penikesed jallad jõudsid waljominne eddasi, kui löukoera jámmedad káppad, kerge

loom kaddus árra sure metsa siise. Pölle ennam kušsagilt leida.

Löukoer wihaštas ja lootsutas, láks taggasi jenna kóhta, kuš jánnes olli magganud, ütles: „Mis tehha, kui ei sa pödrapradi, peab ka jánnekse lihaga rahhul ollema!“

Wotta kiini: jubba jánnes kugel maal!

Árra púa rikkaks sada,
olle rahhul ommaga:
rikkas ei sa rahhul mata,
waene norškab rahhoga.